

**Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**

Predmet broj : S1 1 K 013929 15 Krž 7

Datum donošenja: 27. 10. 2015. godine

Datum pismenog otpravka: 26.01.2016. godine

Pred Apelacionim vijećem u sastavu:

sudija Mirza Jusufović, predsjednik vijeća

sudija Hilmo Vučinić, član vijeća

sudija dr Miloš Babić, član vijeća

PREDMET TUŽILAŠTVO BOSNE I HERCEGOVINE

protiv optuženog

J. T.

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine: Milorad Barašin

Branilac optuženog: advokat Rifat Konjić, advokat iz Tuzle

SADRŽAJ

IZREKA	1
I. TOK POSTUPKA	3
II. ŽALBE.....	4
III. ODGOVORI NA ŽALBU.....	5
IV. OPŠTA RAZMATRANJA.....	5
V. BITNE POVREDE KRIVIČNOG POSTUPKA	6
A. PRIGOVOR IZ ČLANA 297. STAV 1. TAČKA K) ZKP-A BiH	6
1. Žalba Tužilaštva BiH.....	6
2. Žalba branioca optuženog	7
VI. ŽALBENI OSNOV U SKLADU SA ČLANOM 299. ZKP BIH: POGREŠNO ILI NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE	7
A. STANDARDI ZA ODLUČIVANJE PO ŽALBI	7
1. Žalba branioca optuženog	8
2. Žalba Tužilaštva BiH.....	17
VII. ŽALBENI OSNOV U SKLADU SA ČLANOM 300. ZKP BIH: ODLUKA O KRIVIČNOPRAVNOJ SANKCIJI	28
A. STANDARDI ZA ODLUČIVANJA PO ŽALBI	28
1. Žalba Tužilaštva BiH.....	29
2. Žalba branioca optuženog J.T.	30

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, Apelaciono odjeljenje Odjela I za ratne zločine, u vijeću sastavljenom od sudija Mirze Jusufovića, kao predsjednika vijeća, te sudija Hilme Vučinića i dr Miloša Babića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravne savjetnice Dženane Deljić Blagojević, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog J. T., zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ) koji je preuzet na osnovu Zakona o primjeni Krivičnog zakona Republike Bosne i Hercegovine i Krivičnog zakona SFRJ, a u vezi sa članom 22. istog zakona, odlučujući po žalbi Tužilaštva BiH i branioca optuženog, advokata Rifata Konjića, izjavljenima protiv presude Suda BiH broj: S 1 1 K 013929 13 Kri od 20.03.2015. godine, nakon održane javne sjednice apelacionog vijeća u skladu sa članom 304. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH) u prisustvu tužitelja Tužilaštva BiH Milorada Barašina, optuženog i njegovog branioca, dana 27.10.2015. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Žalba Tužilaštva BiH, kao i žalba branioca optuženog J. T., advokata Rifata Konjića, **ODBIJAJU SE** kao neosnovane i presuda Suda BiH broj: S 1 1 K 013929 13 Kri od 20.03.2015. godine se potvrđuje.

O B R A Z L O Ž E N J E

I. TOK POSTUPKA

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine broj S 1 1 K 013929 13 Kri od 20.03.2015. godine, u tački I izreke presude, optuženi J. T. oglašen je krivim da je radnjama opisanim u podtačkama 1 - 5 izreke presude, počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SFRJ koji je preuzet na osnovu Zakona o primjeni Krivičnog zakona Republike Bosne i Hercegovine i Krivičnog zakona SFRJ, a u vezi sa

članom 22. istog zakona, te je optuženi osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina. U izrečenu kaznu optuženom je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru počev od 03. jula 2013. godine. Istom presudom u tački II, optuženi je na temelju člana 284. tačka c) ZKP-BiH oslobođen optužbe da je radnjama u podtačkama 1 - 7 navedene presude počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SFRJ koji je preuzet na osnovu Zakona o primjeni Krivičnog zakona Republike Bosne i Hercegovine i Krivičnog zakona SFRJ, a u vezi sa članom 22. istog zakona.

2. Na osnovu člana 188. stav 4. i člana 189. stav 1. ZKP BiH optuženi se oslobodila dužnosti naknade troškova krivičnog postupka, dok se na osnovu člana 198. stav 2. i 3. ZKP BiH oštećeni sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućuju na parnicu.

II. ŽALBE

3. Protiv oslobađajućeg dijela prvostepene presude žalbu je izjavilo Tužilaštvo BiH i to zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1.tačka k) ZKP BiH, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. stav 1. ZKP BiH, te zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji iz člana 300. stav 1. ZKP-a BiH.

4. Tužilaštvo predlaže da vijeće Apelacionog odjeljenja uvaži žalbu kao osnovanu, pobijanu presudu ukine u oslobađajućem dijelu i odredi održavanje pretresa na kojem će se ponoviti dokazi usljed kojih je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, te da se nakon toga optuženi oglasi krivim za sve radnje izvršenja krivičnog djela za koje ga tereti optužnica i da mu izrekne kaznu dugotrajnog zatvora.

5. Protiv osuđujućeg dijela prvostepene presude žalbu je izjavio branilac optuženog J. T., advokat Rifat Konjić i to zbog: bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz čl. 297. KZ BiH, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz čl. 299 KZ BiH i odluke o krivično-pravnoj sankciji iz čl. 300. KZ BiH.

6. Branilac predlaže da vijeće Apelacionog odjeljenja presudu ukine u pobijanom dijelu i odredi održavanje pretresa pred vijećem apelacionog odjeljenja, nakon čega će se donijeti u cjelosti oslobađajuća presuda u odnosu na optuženog J.T., ili da se ista preinači u pogledu odluke o kazni i optuženog osudi na blažu kaznu.

III. ODGOVORI NA ŽALBU

7. Odgovor na žalbu Tužilaštva BiH dostavio je branilac optuženog u kojem navodi da je žalba Tužilaštva BiH neosnovana i predlaže da se žalba odbije .

8. Vijeće Apelacionog odjeljenja je održalo javnu sjednicu u predmetu 27.10.2015. godine, na kojoj su Tužilaštvo BiH, kao i branilac optuženog, ostali u cjelosti kod navoda iz pismeno podnesenih žalbi.

IV. OPŠTA RAZMATRANJA

9. Prije obrazloženja za svaki istaknuti žalbeni prigovor, vijeće Apelacionog odjeljenja napominje da je obaveza podnosioca žalbe da u skladu sa odredbom iz člana 295. stav (1) tačke b) i c) ZKP BiH, u žalbi navede kako pravni osnov za pobijanje presude, tako i obrazloženje kojim potkrepljuje osnovanost istaknutog prigovora.

10. Budući da vijeće Apelacionog odjeljenja na osnovu odredbe člana 306. ZKP BiH presudu ispituje samo u granicama žalbenih navoda, obaveza je podnosioca žalbe da žalbu sastavi tako da ista može poslužiti kao osnova za ispitivanje presude. U tom smislu, podnosilac žalbe mora konkretizovati žalbene osnove iz kojih pobija presudu, precizirati koji dio presude, dokaz ili postupak suda osporava, te navesti jasno i argumentovano obrazloženje kojim će potkrijepiti istaknuti prigovor.

11. Samo paušalno označavanje žalbenih osnova, jednako kao i ukazivanje na navodne nepravilnosti u toku prvostepenog postupka bez preciziranja na koji žalbeni osnov se podnosilac žalbe poziva, nije valjana osnova za ispitivanje prvostepene presude, zbog čega će vijeće Apelacionog odjeljenja neobrazložene i nejasne žalbene prigovore *prima facie* odbiti kao neosnovane.

V. BITNE POVREDE KRIVIČNOG POSTUPKA

12. Bitne povrede odredaba krivičnog postupka, kao žalbeni osnov, definisane su članom 297. ZKP BiH, te su taksativno nabrojane u tačkama od a) do k) stava 1. ovog člana.

13. S obzirom na težinu i značaj počinjenih povreda postupka, ZKP BiH pravi razliku između onih povreda koje, ako se utvrdi da postoje, stvaraju neoborivu prepostavku da su negativno uticale na valjanost izrečene presude (apsolutno bitne povrede) i povreda kod kojih se, u svakom konkretnom slučaju, ostavlja na ocjenu sudu da li je ustanovljena povreda postupka imala ili mogla imati negativan uticaj na valjanost presude (relativno bitne povrede).

14. Za razliku od apsolutnih, relativno bitne povrede nisu taksativno pobrojane u zakonu već postoje ako Sud u toku glavnog pretresa ili prilikom donošenja presude nije primijenio ili je nepravilno primijenio koju odredbu ovog zakona, a to je bilo ili je moglo biti od utjecaja na zakonito i pravilno donošenje presude (član 297. stav 2. ZKP BiH).

15. Ukoliko bi vijeće našlo da postoji neka od bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, obavezno je da, u skladu sa odredbom iz člana 315. stav 1. tačka a) ZKP BiH, ukine prvostepenu presudu, osim u slučajevima iz člana 314. stav 1. ZKP BiH.

A. PRIGOVOR IZ ČLANA 297. STAV 1. TAČKA K) ZKP-A BiH

1. Žalba Tužilaštva BiH

16. Tužilaštvo ističe da presuda u pogledu navodnih bitnih povreda krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, sadrži dijelove izreke koji su protivrječni razlozima presude, te da ne daje nikakve razloge o odlučnim činjenicama, iz čega slijedi da Sud prilikom obrazlaganja presude nije određeno i potpuno iznio činjenice iz kojih razloga uzima kao dokazane ili nedokazane ne dajući pri tome naročitu ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih dokaza. Tužilaštvo u žalbi iznosi samo svoju tvrdnju da prvostepena presuda sadrži bitnu povredu postupka bez ikakve konkretizacije i iznošenja argumentacije za to.

17. Analizirajući žalbene prigovore Tužilaštva, proizilazi da se oni u potpunosti baziraju na osporavanju pravilnosti i potpunosti utvrđenog činjeničnog stanja. Tužilaštvo BiH u žalbi nije osnovano ukazalo da presuda zadrži neku od bitnih povreda propisanih članom 297.

ZKP BiH, te će se stoga ispitivanje daljnih žalbenih navoda ograničiti samo na analizu prigovora žalbe koji se odnose na pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja.

2. Žalba branioca optuženog

18. Branilac optuženog u žalbi ističe da osuđujući dio presude ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama u čemu se ogleda bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH. Međutim, i u ovom slučaju, evidentno je da odbrana osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja i to pojedinih tački inkriminacije, kroz osporavanje iskaza saslušanih svjedoka, a da pri tome ne daje razloge u čemu se sastoji navodna bitna povreda postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP-a BiH. Stoga, vijeće će ispitati presudu u kontekstu žalbenih prigovora koji se tiču pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja, o čemu će dati razloge u nastavku.

VI. ŽALBENI OSNOV U SKLADU SA ČLANOM 299. ZKP BIH: POGREŠNO ILI NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

A. STANDARDI ZA ODLUČIVANJE PO ŽALBI

19. Vijeće Apelacionog odjeljenja, u kontekstu ovog žalbenog prigovora, primjećuje da se presuda može pobijati zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, kada je sud neku odlučnu činjenicu pogrešno utvrdio ili nije utvrdio, odnosno kada na to ukazuju nove činjenice ili novi dokazi, a sve u skladu sa odredbom člana 299. ZKP BiH.

20. Standard koji vijeće Apelacionog odjeljenja treba primijeniti prilikom preispitivanja navodno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja jeste utemeljenost. Vijeće Apelacionog odjeljenja će prilikom razmatranja navodno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja utvrditi da li bi jedan objektivan sud koji presuđuje u činjeničnim pitanjima došao do tog zaključka, isključujući svaku razumnu sumnju. U tom smislu, prilikom utvrđivanja da li je zaključak prvostepenog suda bio opravdan, Vijeće Apelacionog odjeljenja će krenuti od načela da se ne treba olako upuštati u narušavanje činjeničnog stanja koje je utvrdio prvostepeni sud u prvostepenom postupku.

21. Vijeće Apelacionog odjeljenja ima na umu, kao opšte načelo, da je zadatak da sasluša, provjeri i odmjeri dokaze izvedene u prvostepenom postupku prvenstveno u diskrecionoj nadležnosti prvostepenog suda. Stoga ovo Vijeće mora iskazati određeno uvažavanje u pogledu činjeničnog stanja, koje je utvrdio prvostepeni sud. Vijeće Apelacionog odjeljenja može vlastitim nalazom zamijeniti utvrđenje prvostepenog suda samo ako jedan objektivni sud koji presuđuje u činjeničnim pitanjima ne bi mogao donijeti takvu presudu, kada dokazi na koje se oslanjao prvostepeni sud ne bi mogli biti prihvaćeni od strane bilo kojeg objektivnog suda ili kada je ocjena dokaza "potpuno pogrešna".

1. Žalba branioca optuženog J.T.

(a) Tačka 1. osuđujućeg dijela izreke

22. U tački 1. osuđujućeg dijela presude, utvrđeno je da je optuženi u periodu maj – polovina jula 1992. godine, u zatočeničkom objektu u prostorijama osnovne škole u Odžaku, gdje su nezakonito bili zatvoreni civili srpske nacionalnosti, zajedno sa drugim pripadnicima HVO-a, nečovječno postupao prema zatvorenicima srpske nacionalnosti, na način pobliže opisan ovom tačkom u izreci presude.

23. Prvostepeni sud je utvrdio da je optuženi J. T. učestvovao u inkriminiranim radnjama na opisani način na temelju iskaza svjedoka AB 1, AB 2, M.N., J.M., D.N.1 .., D.N.2., N. T., B. K., R. M., M. B. i drugih (ukupno saslušano 24 svjedoka), koji su bili lično zatočeni u navedenom objektu, te koji su bili neposredni očevici događaja.

24. Odbrana je osporavala zaključak prvostepenog suda da je optuženi kriv za navedene radnje, jer svjedoci - oštećeni koje je između ostalih, optuženi izvodio i premlaćivao, a na temelju kojih je prvostepeni sud donio zaključak o učešću optuženog, naročito svjedoci N. T., B.L. i M.P., uopšte nisu bili smješteni u fiskulturnu salu, već su se nalazili u prostorijama Strolita. Stoga, navodne radnje za koje je utvrđeno da ih je počinio optuženi, nisu mogle biti počinjene od strane optuženog jer ova lica (iz Strolita) nisu uopšte bila u kontaktu sa licima u fiskulturnoj sali.

25. Međutim, ovaj prigovor odbrane vijeće cijeni neosnovanim, obzirom da su sva ova tri navedena svjedoka izjavila da ih je optuženi ili tukao ili da su vidjela da optuženi učestvuje u premlaćivanju. Svjedok N.T. je izjavio da je izveden u učionicu gdje je bio

optuženi, J. B. i još nekoliko drugih pripadnika HVO-a, te da ga je optuženi udarao palicom, te je ovaj svjedok potvrdio ono što je bilo upravo karakteristično za optuženog da je često udarao oštećene nogom u prsa, kao i objema rukama po ušima. I svjedok M. P. je potvrdio da ga je optuženi lično udarao nogama, a tom prilikom su ga tukla i druga lica i da se sve to dešavalo u osnovnoj školi Odžak. Svjedok B. L. nije premlaćivan od strane optuženog, ali je ovaj svjedok izjavio da je optuženi J.T. prozivao zatvorenike da izađu iz sale, nakon čega bi se čuli jauci. Sva ova tri svjedoka su saglasno ostalim iskazima opisivali učešće optuženog u premlaćivanjima, te je prvostepeni sud pravilno postupio kada je presudu temeljio između ostalih i na njihovom iskazu.

26. Također, odbrana svoju tvrdnju da se ova tri svjedoka nisu nalazila u prostorijama fiskulturne sale, temelji na spisku zatvorenih lica (dokaz T. 26) na kojem spisku se ne nalaze njihova imena. U vezi s tim, vijeće apelacionog odjeljenja konstatuje da se ime N. T. nalazi evidentirano pod rednim brojem 413. spiska kucanog pisaćom mašinom, odnosno rednom broju 412. spiska ručno pisanog. Uvidom u cjelokupan spisak zatvorenih lica, može se zaključiti da ovaj spisak nije datiran, te nije naznačeno u kojem vremenskom periodu je određeno lice dovedeno ili odvedeno iz škole. Stoga bi se ovaj spisak eventualno mogao prihvatiti samo kao dokaz da su lica navedena na spisku u jednom vremenskom trenutku bila zatvorena u školi, a činjenica da neko ime nekog lica nije navedeno na spisku ne isključuje mogućnost njegovog boravka kao zatvorenika u školi. Nadalje iz zapisnika o saslušanju svjedoka B. L. (dokaz odbrane O.6) kao i zapisnika o saslušanju svjedoka M. P. (dokaz odbrane O.15) da se zaključiti da su ovi svjedoci po zarobljavanju najprije zatvoreni u prostorijama u Strolitu, te da su nakon toga prebačeni u sportsku dvoranu osnovne škole u Odžaku. Svjedok B. L. potvrđuje da je u prostorijama škole bio zatvoren oko 7 dana. Svjedok M. P. također potvrđuje da je bio zatvoren u Strolitu, nakon čega je prebačen u osnovnu školu, gdje je boravio par dana. Oba ova svjedoka su nakon svog zatvaranja u školi prebačeni u Novi Grad. Dakle, neosnovana je tvrdnja odbrane da ovi svjedoci nisu boravali u prostorijama osnovne škole u Odžaku i da nisu mogli vidjeti dešavanja u ovim prostorijama u kojima je učestvovao optuženi.

27. Odbrana je također prigovorila činjenici da mnogi od saslušanih svjedoka nisu optuženog J.T. uopšte pominjali u svojim prethodnim izjavama. To se naročito odnosi na svjedoke G.P., S.G., B.S., M.B., P.K., B.K.1. koji su davali izjave prije nego su saslušani na glavnom pretresu, kada nisu uopšte pominjali optuženog kao lice koje je učestvovalo u njihovim premlaćivanjima.

28. Međutim, ovaj prigovor je neosnovan. Vijeće nalazi da je prvostepeni sud također imao u vidu da su neki od svjedoka davali ranije izjave, u kojima nije pomenut optuženi J.T., ali je prema ocjeni ovog vijeća, prvostepeni sud dao pravilnu argumentaciju zašto nalazi da su razlike u izjavama u odnosu na iskaze opravdane i ne mogu biti tumačene kao da isključuju krivicu optuženog. Budući da je prvostepeni sud imao to u vidu prilikom razmatranja ove tačke optuženja, pa je našao da su mnoge opravdane okolnosti uticale na različita odstupanja u kazivanjima pojedinih svjedoka i to je sasvim prihvatljivo u ovom slučaju.

29. Prvostepeni sud je cijenio način ispitivanja svjedoka u ranijim istragama, te da mnogi nisu ni ispitani u odnosu na konkretne okolnosti i konkretne osumnjičene. Zatim, sasvim je prihvatljivo da se zbog svih okolnosti koje su oštećeni proživjeli za vrijeme dok su bili zatočeni u različitim zatočeničkim objektima u Odžaku i Bos. Brodu, prošli kroz mnoge traumatične događaje, te ako se uz to uzme u obzir različita životna dob svjedoka, te sposobnost da zapamte različite detalje i protek vremena od događaja, sasvim je jasno da se svi svjedoci nisu mogli sjetiti svih detalja. Ali s druge strane, svi ispitani svjedoci dok su svjedočili tokom pretresa saglasno i sa sigurnošću su dali iskaze na temelju kojih se moglo nedvosmisleno i van razumne sumnje zaključiti da je upravo optuženi J.T. učestvovao u inkriminacijama koje mu je Tužilaštvo u ovoj tački stavilo na teret, te na taj način nisu ostavili bilo kakvu sumnju u pogledu učešća optuženog.

30. Uz navedeno, i sam optuženi je tokom pretresa izjavio da je u dva navrata tukao zatvorenike u prostorijama škole u Odžaku, a i sam karakterističan način udaranja oštećenih koji je on naveo da je upotrebljavao, saglasan je opisima koji su naveli ispitani svjedoci koje presuda detaljno navodi na str. 43. pobijane presude (paragraf 112).

31. Odbrana je u vezi sa ovom tačkom prigovorila i činjenici da je prvostepeni sud iskaze pojedinih svjedoka cijenila djelimično, u smislu da je našao da je iskaz svjedoka u dijelu pouzdan, dok djelimično nije prihvatio pojedine opise. Međutim, vijeće ima u vidu da je prvostepeni sud odluku o učešću optuženog u inkriminiranim radnjama cijenio u međusobnoj saglasnosti svih iskaza, te ukoliko bi našao da određeno kazivanje ne potkrijepljuju iskazi ostalih svjedoka, to kazivanje nije prihvatao kao dokazano, a koji standard u dokazivanju vijeće nalazi ispravnim.

32. Vijeće cijeni da prvostepena presuda sadrži iscrpne opise i argumentaciju zašto je našlo dokazanim radnje optuženog vezano za tačku 1. izreke presude, a koju argumentaciju odbrana žalbom nije dovela u pitanje.

(b) Tačka 2. osuđujućeg dijela izreke

33. Tačkom 2. osuđujućeg dijela izreke presude, optuženi je oglašen krivim da je u inkriminirano vrijeme zajedno sa ostalim pripadnicima HVO-a, učestvovao u premlaćivanju oštećenog R. T. koji je bio zatočen u fiskulturnoj sali osnovne škole u Odžaku, usljed kojih povreda je oštećeni preminuo. Odbrana prigovara ovakvom zaključku prvostepenog suda, obzirom da optuženi tog dana nije ni bio na službi u predmetnom objektu, te navodi da prvostepeni sud nije pravilno utvrdio činjenice iz kojih proizilazi da je optuženi odgovoran za ovu tačku. Odbrana u žalbi tvrdi da prvostepeni sud nije poklonio vjeru svjedocima odbrane koji su negirali učešće optuženog u premlaćivanju oštećenog, te osporava i prihvatanje iskaza svjedoka koji su na glavnom pretresu dodavali ime optuženog u odnosu na prethodne izjave u kojima ga nisu spominjali.

34. Prvostepeni sud je zaključak o učešću optuženog u navedenim radnjama, zasnovao na iskazima brojnih svjedoka očevidaca, svjedoka J.D., AB 1, AB 2 i drugih, koji su potvrdili da je optuženi uzeo učešće u premlaćivanju oštećenog R.T., usljed kojih je oštećeni, tako pretučen vezan za stub i nakon čega je preminuo.

35. Odbrana je istakla da prvostepeni sud nije pravilno cijenio iskaz svjedoka odbrane S. M. koji je opisao način na koji je optuženi tukao oštećenog, odnosno da je u pitanju udarac kojemu nije cilj da drugome nanese bol, već da se stvori dojam kod ostalih stražara da i on učestvuje u premlaćivanju. Odbrana ističe također da je i prvostepeni sud uočio razlike u kazivanjima pojedinih svjedoka, te da bi u tom kontekstu trebalo više vjerovati kazivanjima svjedoka od prije 10 ili 15 godina u odnosu na ova skorija u kojima je optuženi pomenut.

36. Analizirajući argumentaciju prvostepenog suda, te iskaze svjedoka saslušanih na okolnosti ove tačke izreke presude, proizilazi nesumnjivo da su u premlaćivanju oštećenog R.T. učestvovali F.H., te A.G., ali i druga lica. Prvostepeni sud se posebno bavio analizom prisustva optuženog u školi i njegovim učešćem u događaju sa aspekta svjedoka koji su naveli da je u premlaćivanju oštećenog učestvovalo više lica, ali i optuženi J.T.. Pa tako, šest svjedoka u iskazima na glavnom pretresu navode činjenicu koja je saglasna, a to je da je optuženi oštećenog tukao nogama (J.N., P.R., S.G., N.T., D.N.2., AB 1). Svjedok B.K.2. je siguran da je optuženi učestvovao u premlaćivanju oštećenog, što je rekao i u

izjavi iz 2013. godine, a ponovio i u iskazu na glavnom pretresu. I ovaj svjedok kao i svjedok V.D. su saglasno izjavili da je upravo optuženi dao lisice drugom stražaru kako bi oštećenog vezali za odbojkaški stub gdje je i preminuo. Pored ovih iskaza iz iskaza svjedoka D.N.1. proizilazi da se među zatočenicima pričalo da je u premlaćivanju oštećenog učestvovao i optuženi J.T., a svjedok R.M. je izjavio da je čuo glasove J.T. i A.G. u momentu kada F.H. traži lisice da zaveže oštećenog.

37. Sve navedeno, vijeću ukazuje da je prvostepeni sud pravilno utvrdio odlučne činjenice iz ove tačke i za takav zaključak da detaljnu i prihvatljivu argumentaciju. Prigovor odbrane da su se trebali cijeliti ranija kazivanja pojedinih svjedoka koji nisu pominjali optuženog, ne može se prihvatiti jer je u tom pravcu prvostepeni sud također dao prihvatljive razloge na str. 51 - 53, sa kojim se i ovo vijeće slaže, te se ovdje neće ponovno navoditi. Razlike koje su uočene uglavnom se odnose na broj lica koja su učestvovala u premlaćivanju, načinu udaranja na koji je optuženi utukao oštećenog, okolnosti pod kojima je oštećeni premlaćen i sl., ali nijedan od ovih svjedoka nije isključio učešće optuženog, te i ovo vijeće nalazi da su takvi detalji marginalni naspram pouzdanih i čvrstih izjava da optuženi jeste bio jedan od učesnika premlaćivanja koje je posljedomalo smrću oštećenog R.T..

38. Ni činjenica da su neki od svjedoka negirali učešće optuženog u ovoj radnji također se ne može prihvatiti kao vjerodostojna, jer svi iskazi na koje odbrana ukazuje nisu u toj mjeri pouzdani niti precizni, da bi u potpunosti isključili prisustvo i učešće optuženog u ovoj radnji ili pak činjenicu njegovog prisustva doveli u sumnju. Prvostepeni sud je to detaljno obrazložio, navodeći razloge između ostalog i prijateljstva i privilegija koje su pojedini svjedoci (str. 47) imali sa optuženim ili koje im je on omogućavao.

39. Iskazi ovih svjedoka koji negiraju učešće optuženog čak su u suprotnosti i sa iskazom jednog od svjedoka odbrane S.M.1. koji je naveo da je optuženi učestvovao u udaranju oštećenog, iako je kako je svjedok objasnio da je to bilo opisano kao udaranje kojem nije intencija da nanese oštećenom bol, već da stvori dojam kod ostalih stražara. Međutim, ovakav argumenat je neprihvatljiv obzirom da je lice od premlaćivanja podleglo, a kao što je i već prethodno rečeno, ostali saslušani svjedoci su bili uvjerljivi u kazivanju da je upravo optuženi bio jedno od lica usljed čijih udaraca je oštećeni i preminuo.

40. Stoga, navedeni žalbeni razlozi nisu doveli u pitanje zaključak pobijane presude o učešću optuženog u ovom inkriminiranom događaju, koji zaključak ovo vijeće nalazi pravilnim.

(c) Tačka 3. osuđujućeg dijela izreke

41. U tački 3. osuđujućeg dijela izreke, prvostepeni sud je našao da je optuženi učestvovao tokom mjeseca augusta 1992. godine, u fizičkom zlostavljanju oštećenog M.P.1. zajedno sa drugim pripadnicima HVO-a u zatočeničkom objektu srednjoškolskog centra "Fric Pavlik" u Bosanskom Brodu, a koji je premlaćen nakon što je optuženi saznao da je oštećeni ostavio poruku predstavnicima Međunarodnog crvenog krsta, da se u zgradi nalaze zarobljeni civili srpske nacionalnosti. Usljed premlaćivanja kojem je oštećeni podvrgnut, od zadobijenih povreda je preminuo.

42. Prvostepeni sud je našao da je dokazano učešće optuženog na navedeni način i to na temelju iskaza svjedoka G.P., M.A., J.N., M.P., M.G., J.I., S.G.2. i drugih, od kojih su mnogi svjedoci lično vidjeli da oštećenog u hodnik izvode A.G. i J.T., te da je oštećenog prozvao da izađe upravo optuženi, kao i da vide lično kako ga počinju udarati optuženi J.T. i A.G..

43. U vezi sa ovom tačkom, odbrana je istakla prigovor da prvostepeni sud nije iz izvedenih dokaza pravilno utvrdio činjenicu da je optuženi J.T. učestvovao u premlaćivanju oštećenog M.P.1., pa se tako osporavaju iskazi svjedoka S.G.2. koji u prethodnoj izjavi iz 1995. i 2013. godine nije spominjao optuženog da je udarao oštećenog u prostorijama fiskulturne sale, već je to naveo u iskazu na glavnom pretresu.

44. Međutim, uvidom u razloge koje je prvostepeno vijeće navelo, evidentno je da je sud ispitao takve razlike u izjavama, ali da je svjedok dao prihvatljivo objašnjenje za ovakve izmjene, jer je naveo da ranije nije ni pitan na konkretne okolnosti učešća optuženog, što i proizilazi iz pomenutih izjava, te stoga vijeće ovaj prigovor odbrane cijeni kao neosnovan, a argumentaciju presude utemeljenom.

45. Vezano za izjavu svjedoka G.P., odbrana ističe da prvostepeni sud u pobijanoj presudi navodi kako je ovaj svjedok vidio da J.T. i A.G. izvode oštećenog M.P.1. iz fiskulturne sale u hodnik, odakle su se čuli jauci, ali također se u daljoj argumentaciji presude navodi da je ovaj svjedok od ostalih zatvorenika čuo da je J.T. učestvovao u premlaćivanju oštećenog, pa navedeno prema stavu odbrane isključuje jednu od ove međusobne dvije izjave. Vijeće se ne slaže da ova svjedočenja isključuju jedno drugo, već upravo suprotno nadopunjuju se i ukazuju da je svjedok dosljedan u svom svjedočenju, budući da je dao opažanja upravo ona koja je vidio – da je optuženi izveo oštećenog iz

sale, te da je nakon toga on lično čuo jauke, ali da je od drugih čuo da je i optuženi učestvovao u premlaćivanju, čime je svjedok dao doznanja da nije vidio da ga optuženi lično tuče. Ocjena ovakvog iskaza od strane prvostepenog vijeća je pravilna i vijeće se slaže sa ovakvom argumentacijom.

46. Nadalje, odbrana osporava iskaz M.G. tvrdeći da je on izjavio da je čuo da je optuženi učestvovao u premlaćivanju oštećenog M.P.1. Međutim, ovaj navod u žalbi nije tačan. Uvidom u iskaz ovog svjedoka, evidentno je da svjedok jasno i decidno opisuje na koji način je optuženi učestvovao u premlaćivanju profesora M.P.1., te da je vidio dok ga on tuče nogama u hodniku, što je naknadno i u unakrsnom ispitivanju potvrdio.

47. Žalba ističe prigovor kojim se osporava iskaz svjedoka J.I. u kojem on navodi da je vidio da je optuženi sa A.G. i F.H. ubio M.P.1., za razliku od prethodne izjave iz 2008. godine u kojoj je naveo da samo ima saznanje da je optuženi učestvovao u premlaćivanju oštećenog. Međutim, svjedok je u izjavi iz 2013. godine detaljnije izjavljivao o cijelom događaju gdje je opisao na koji način se ovo premlaćivanje oštećenog i događalo, te je argumentacija prvostepenog suda u kojoj prihvata ovaj iskaz, sasvim pravilna. Na kraju, odbrana je osporavala i iskaz svjedoka M.A. koji je naveo da su A.G., J.T. i dr. formirali špalir u kojem su tukli oštećenog, a što niko od drugih svjedoka nije vidio.

48. Međutim, prvostepeni sud je detaljno analizirao na str. 62. pobijane presude, razlike u iskazima pojedinih svjedoka, a koje se odnose na pojedinačne okolnosti i različita specijalna zapažanja svjedoka, te se i ovo vijeće slaže da se nedosljednost iskaza svjedoka koja se ogleda u nepreciznosti u pogledu okolnosti kao što su broj i imena zatočenih lica, okolnosti učešća stražara u premlaćivanju zatvorenika, mjestu premlaćivanja i sl., ne mogu smatrati nedosljednostima u ključnim opažanjima, kao što su učešće konkretnih lica u određenoj radnji, ako za to postoje drugi pouzdani dokazi, kao što je to u slučaju udaranja oštećenog M.P.1..

49. Vezano za ovu tačku, svjedočili su i drugi svjedoci, pored osporavanih, kao što su E.P., supruga oštećenog, M.P., D.P. i drugi ispitani svjedoci na koja svjedočenja se prvostepena presuda osnovano pozvala i iz kojih nesumnjivo proizilazi da je upravo optuženi sa drugim pripadnicima HVO-a učestvovao u premlaćivanju M. P.1., usljed kojeg je oštećeni preminuo. Stoga, navedeni žalbeni prigovori nisu doveli u pitanje utvrđeno činjenično stanje pobijane presude u ovoj tački osuđujućeg dijela, te se žalbeni prigovori odbijaju kao neosnovani.

(d) Tačka 4. osuđujućeg dijela izreke

50. Izrekom presude u ovoj tački, optuženi je oglašen krivim da je u julu 1992. godine iz zatočeničkog objekta u Bosanskom Brodu, učestvovao u odvođenju nekih od zatočenih žena, u stan kojom prilikom je B.T. prisilio na seksualni odnos.

51. Prvostepeni sud je zaključak o učešću optuženog zasnovao na pročitanoj izjavi oštećene koja je preminula, kao i na iskazima svjedoka N.T., S.Č., S.G.2., V. M., M. A. i M. P., iskaza svjedoka odbrane S. M.1., kao i samog iskaza optuženog J.T..

52. Odbrana osporava pravilnost utvrđenja da je optuženi učestvovao u ovim odvođenjima, naročito jer je prvostepeni sud zasnovao presudu na pročitanoj iskazu oštećene i na iskazu svjedoka M.P.. Odbrana u žalbi navodi da je oštećena bila u vezi sa optuženim, i osporava da je bila prisiljena na seksualne odnose s njim, odbrana smatra da nakon svega, oštećena nije mogla svojoj porodici drugačije opravdati njihovu vezu.

53. Analizom dokaza na kojima prvostepeni sud temelji pobijanu presudu u ovoj tački, vijeće nalazi da pored dokaza koji govore u prilog tezi da je optuženi prisilio na seksualni odnos oštećenu, izvedeni su i drugi dokazi na okolnosti vremenskog i činjeničnog konteksta u kojem se inkriminirana radnja dešavala. Pa je tako, prvostepeni sud izveo dokaze saslušavši iskaze svjedoka koji su bili zatočeni u objektima skladišta građevinskog materijala iz kojih proizilazi da su žene bile odvojene od muškaraca u upravnoj zgradi skladišta, odakle su svakodnevno čuli pozive u pomoć i vidjeli da žene izlazeći iz zgrade "jedva hodaju".

54. Vijeće nalazi da je prvostepeni sud iz iskaza saslušanih svjedoka, naročito svjedoka S.Č., N.T. i M.A. mogao utvrditi cjelokupan kontekst u kojem su se nesumnjivo odvijale radnje silovanja zatočenih žena u predmetnim objektima, te je također utvrđeno na osnovu iskaza ovih svjedoka da su predmetne objekte čuvali upravo pripadnici vojne policije iz Odžaka, kojoj je pripadao i optuženi.

55. Kada je konkretno u pitanju učešće optuženog u inkriminiranoj radnji prema oštećenoj, prvostepeni sud je proveo dokaze čitanjem iskaza oštećene budući da je oštećena nakon davanja izjave smrtno stradala. Također, svjedok M.P. je izjavio da mu je oštećena nakon dva do tri mjeseca po izlasku iz zatočeničkog objekta ispričala da ju je optuženi J.T. prisilio na seksualni odnos prijeteći joj da će ukoliko ne pristane, imati odnos

sa "cijelim pukom". Takvo kazivanje svjedoka je u potpunosti dosljedno izjavi koju je ova svjedokinja dala u pogledu prinude koju je optuženi izvršio nad njom prijeteći joj da će "joj dovesti 10 gardista", ako ne pristane na seksualni odnos s njim.

56. Neprihvatljivo je svjedočenje optuženog u korist svoje odbrane, ako se uzme da je njegovo svjedočenje evidentno nedosljedno u pogledu drugih okolnosti vezanih za ovu tačku, a što je prvostepeni sud imao u vidu prilikom razmatranja iskaza optuženog u vezi sa ostalim izvedenim dokazima. Ova nedosljednost se ogleda naročito u tvrdnji da je oštećena tražila od optuženog početkom maja ili juna 1992. godine da joj pomogne da smjesti oca u bolnicu, ali dokazi evidentno govore da je otac oštećene N.T.1. boravio na liječenju u Domu zdravlja od 11.05. 1992. godine, u koje vrijeme optuženi tvrdi da nije uopšte boravio u prostorijama škole u Odžaku. Zatim, vijeće je također cijenilo da postoje nedosljednosti u iskazu optuženog u dijelu koji se odnosi na boravak oštećene u naselju Tulek u Bos. Brodu, za koji je oštećena navela da je dovedena u zatvor u Tuleku, a nakon toga prebačena u objekat stovarišta građ.materijala, nasuprot tvrdnji optuženog da je oštećenu radi njene sigurnosti doveo u privatni stan u naselju Tulek. A da je oštećena boravila u skladištu kako je i navela u izjavi, potvrdili su svjedoci N.T. i M.P. koji su je tu vidjeli.

57. Vijeće cijeni žalbene navode odbrane u potpunosti neosnovanim vezano za ovu tačku presude, te nalazi da iskazom optuženog na koji se odbrana poziva, nije dovedeno u pitanje svjedočenje svjedoka optužbe, kao ni iskaz same oštećene, a samim tim ni činjenično utvrđenje u vezi sa ovom tačkom.

(e) Tačka 5. osuđujućeg dijela izreke

58. Optuženi je tačkom 5. osuđujućeg dijela izreke presude oglašen krivim da je u periodu juli-novembar 1992. godine iz zatočeničkih objekata u Bos.Brodu učestvovao u izvođenju zatvorenika na prinudni rad – kopanje rovova na borbenim linijama, gdje su pojedini zatvorenici ginuli i ranjavani.

59. Odbrana prigovara u vezi sa ovom tačkom, da je činjenično stanje ostalo pogrešno i nepotpuno utvrđeno, najprije jer sud nije prihvatio da optuženi u odnosu na vojsku koja je dolazila u predmetne zatočeničke objekte u Bos. Brodu, nije imao nikakve ingerencije i kada bi tražila zatočenike da im se dodjele, niko to nije mogao odbiti.

60. Optuženi je u svom svjedočenju tvrdio da je došao u sukob sa svojim pretpostavljenim A.G. radi odvođenja zatočenika na borbene linije, ali da ih nije uspio zaštititi. Odbrana se poziva na iskaz svjedoka D.P.1. koji je potvrdio da je bio sukob optuženog, A.G. i J.B. sa pripadnicima vojne policije iz Bos. Broda zbog odvođenja zatočenika, te na iskaze svjedoka M.G. i S.G.3. koji su izjavili da ih je na kopanje vozila hrvatska vojska (M.G.) te da su na kopanje rovova išli samo po naredbi A.G. (S.G.3.).

61. Međutim, analizirajući presudu i zaključke prvostepenog suda, vijeće zaključuje da je činjenično stanje u pogledu ove tačke u potpunosti jasno i potpuno utvrđeno, prvostepeni sud je dao prihvatljive i iscrpne zaključke, te ne ostaje mjesta za sumnju da je optuženi učestvovao u radnjama opisanim u ovoj tački osuđujućeg dijela izreke presude. Veliki broj svjedoka (ukupno 14), kako optužbe tako i odbrane je na uvjerljiv način opisalo učešće optuženog u izvođenju zatvorenika na prinudni rad, koji se sastojao u kopanju rovova na borbenim linijama. Neki od ovih svjedoka su potvrdili da ih je optuženi lično odredio da idu na kopanje rovova,¹ dok se dio njih sjeća i komentara optuženog koje je upućivao kada bi zatvorenici bili odvođeni na kopanje rovova.²

62. Iskaz svjedoka M.G. od 04.04.2007.godine (dokaz odbrane 0-8) na koji se odbrana poziva, nije uvjerljiv niti dovoljno jasan da bi se na temelju takvog uopštenog iskaza doveo u pitanje nesporn zaključak u pogledu učešća optuženog u radnji izvršenja koja se odnosi ovu tačku presude. Za razliku od izjave iz istrage ovaj svjedok na glavnom pretresu, na jasan i nedvosmislen način navodi da su optuženi i A.G. prozivali i određivali ko ide na kopanje rovova. U pogledu žalbenih prigovora koji se odnose na izjave iz istrage svjedoka D.P.1. i S.G.3., vijeće konstatuje da ove izjave nisu prihvaćene kao dokaz. Međutim čak i kada se istaknuti žalbeni prigovori iz navedenih izjava dovedu u vezu sa cjelokupnim izvedenim dokazima koji se odnose na ovu tačku presude, lako je zaključiti da ovi žalbeni prigovori ne dovode u sumnju zaključak prvostepenog suda u pogledu dokazanosti krivice optuženog.

2. Žalba Tužilaštva BiH

---

¹ Svjedoci: D. N.2. ., B. K., R. M., S. G.2., J.I., S. B., J. N., M. P. i M. S..

² Svjedok D. N.1. .: „nek vas četnici pobiju kad kopate rovove“. Svjedok B. K.3. .: „boje da te tvrcji ubiju nego da te ja ubijem“.

(a) Tačka 1. oslobađajućeg dijela izreke

63. Ovom tačkom oslobađajućeg dijela izreke pobijane presude, optuženi je oslobođen da je u maju 1992. godine, iz zatočeničkog objekta koji je bio u prostorijama osnovne škole u Odžaku, zajedno sa drugim pripadnicima HVO-a, iz grupe zatočenika izdvojio oštećenog P. M., te ga odveli u nepoznatom pravcu, nakon čega se P. M. nije više nikad pojavio.

64. Tužilaštvo vezano za tačku 1. oslobađajućeg dijela izreke presude, osporava zaključak prvostepenog suda da nije dokazano da je optuženi učestvovao u opisanim radnjama iz ovog dijela izreke presude, te da je sud u tom smislu iz izvedenih dokaza izveo pogrešan zaključak o umješanosti optuženog u odvođenje oštećenog P.M., jer iako svjedoci na koje se Sud poziva nisu naveli da je optuženi J.T. u tome učestvovao, svi svjedoci nisu mogli vidjeti ko je od ostalih vojnika bio sa Z.M., koji je navodno odveo oštećenog iz objekta, a optuženi je upravo u tom objektu obavljao dužnost stražara.

65. Vijeće cijeni ovaj prigovor Tužilaštva neosnovanim obzirom da iz istog ne proizilazi detaljnije elaboriranje u čemu se ogleda nepravilnost utvrđenog stanja, osim što se navodi da je optuženi učestvovao u izvršenju ove inkriminirane radnje samo zato jer je obavljao dužnost stražara u predmetnom objektu. Kada se analizira argumentacija prvostepenog suda, zaključuje se da je prvostepeni sud analizi iskaza pristupio jednako kao što su analizirani i iskazi svjedoka na temelju kojih je našao da je optuženi odgovoran za radnje opisane u osuđujućem dijelu izreke presude. Svi saslušani svjedoci, kako optužbe, tako i odbrane, saglasni su u kazivanju da se sjećaju kako je izvjesni Z.M. izveo oštećenog iz objekta, te da niko od njih nije spomenuo optuženog kao jednog od sudionika, a njihovi iskazi su ipak detaljni i uvjerljivi. Stoga, i ovo vijeće se slaže da nije dokazano van razumne sumnje da je optuženi učestvovao u opisanim radnjama.

66. Dokazi koje je provelo Tužilaštvo (iskazi svjedoka M.N., J.I., V.D., S.B., M.A. i P.R.), a za koje se u žalbi tvrdi da nisu ocjenjeni pravilno, nisu dovoljni da bi potvrdili tezu Tužilaštva da je optuženi uopšte bio prisutan za vrijeme inkriminiranih radnji odvođenja oštećenog iz zatočeničkog objekta, niti je iko od svjedoka mogao potvrditi da je optuženi čak bio prisutan u objektu taj dan, te sve zaista ukazuje na pravilnost zaključka prvostepenog suda u pogledu ove tačke izreke oslobađajućeg dijela.

(b) Tačka 2. oslobađajućeg dijela izreke

67. Ovom tačkom izreke presude optuženi je oslobođen optužbe da je neutvrđenog dana u maju 1992. godine, u prostorijama osnovne škole u Odžaku zajedno sa pripadnicima HVO-a, učestvovao u izvođenju iz fiskulturne sale zatvorenika S.D., da bi ga nakon toga isprebijanog sa vidljivim povredama, doveli u prostorije zatočeničkog objekta Strolit, gdje je oštećeni od zadobijenih povreda preminuo.

68. Prvostepeni sud nije našao na temelju provedenih dokaza optužbe za ovu tačku, da je van razumne sumnje dokazano da je optuženi J.T. učestvovao u inkriminiranim radnjama. U žalbi Tužilaštvo ističe da prvostepeni sud nije utvrdio odlučne činjenice, te je u ovoj tački činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno. Tužilaštvo se poziva na iskaze P.R. čiji je iskaz pročitao i iskaz svjedoka D.N., koja oba iskaza ukazuju na to da je optuženi J.T. uzeo učešće u ovoj inkriminiranoj radnji. Dok s druge strane, ni svjedoci koji nisu potvrdili učešće optuženog, nisu ni isključili, a jedan od svjedoka je izjavio da su ostali zatočenici spavali, pa nisu mogli ni vidjeti ko je od vojnika izveo oštećenog.

69. Analizirajući argumenaciju prvostepenog vijeća, evidentno je da je prvostepeni sud imao u vidu da je samo jedan svjedok potvrdio učešće optuženog na način da ga je lično video, i to svjedok P.R., a njegova izjava je pročitana na glavnom pretresu. Drugi svjedok na koji se Tužilaštvo poziva je svjedok D.N., koji je izjavio tokom glavnog pretresa da je samo čuo da je optuženi J.T. učestvovao u izvođenju oštećenog S.D.. Također, prvostepeni sud je pravilno uzeo u obzir izvjesnu nedosljednost u pogledu izjave svjedoka P.R., a to je da je ovaj svjedok opisao učešće optuženog i okolnosti pod kojima se to desilo, na znatno drugačiji način, te da niti jedan drugi svjedok nije potvrdio ove navode, kada su pitanju okolnosti pod kojima se događaj dešavao. Također, vijeće nalazi da je iskaz ovog svjedoka pročitao, te da optuženi nije imao mogućnosti da unakrsno ispita ovog svjedoka na sve nedosljednosti, te je time praktično onemogućeno da njegova izjava bude podvrgnuta provjeri koja bi razjasnila nedosljednosti, a što bi u svakom slučaju izjavu činilo vjerodostojnom i pouzdanom.

70. Vijeće podsjeća na već prihvaćene stavove Evropskog suda za ljudska prava (Evropski sud) u pogledu primjene člana 6. Evropske konvencije. Evropski sud je zauzeo jasan stav da postoji povreda prava na pravično suđenje u slučaju da nije postojala adekvatna i propisna prilika da optuženi ispita svjedoka a osuđujuća presuda se isključivo

ili uglavnom temelji na njegovom iskazu³. Očigledno je da bi se prihvatanjem žalbe Tužilaštva, prvostepena presuda temeljila isključivo na pročitanoj izjavi svjedoka, što bi dovelo do kršenja člana 6. Evropske konvencije.

71. Uz iskaz svjedoka D.N., koji je naveo da nije vidio da optuženi izvodi oštećenog, već da je samo tako čuo, te kada se to u vezu dovede sa izjavom svjedoka P.R., koji događaj opisuje na način koji nijedan drugi svjedok nije mogao potvrditi, iz svega navedenog se nije moglo zaključiti van razumne sumnje da je optuženi J.T. učestvovao u inkriminiranim radnjama odvođenja oštećenog SD, te se prigovorom Tužilaštva nije doveo u pitanje ovaj zaključak u prvostepenoj presudi, čime se prigovor žalbe u ovoj dijelu također ne može prihvatiti kao osnovan.

(c) Tačka 3. oslobađajućeg dijela izreke

72. U tački 3. oslobađajućeg dijela izreke presude, optuženi je oslobođen da je 04.07. 1992. godine ili oko tog datuma, zajedno sa F.H. i još nekoliko pripadnika HVO-a, izveo iz sale osnovne škole u Odžaku zatvorenika R.D. , u hodnik sale, a potom ga tukli metalnim šipkama i drugim predmetima po glavi i ostalim dijelovima tijela, te ga isprebijanog vratili u salu, gdje je od zadobijenih povreda preminuo.

73. Tužilaštvo u žalbi navodi da je tačno da postoje određene nedosljednosti u iskazima svjedoka koji inkriminiraju optuženog, ali da se nedosljednosti ogledaju u preciziranju načina zlostavljanja, u tačnom navođenju svih prisutnih pripadnika HVO-a, kao i u preciziranju mjesta zlostavljanja (neki su rekli da je to bilo u sali, neki u hodniku škole i sl.), ali da su se nesporno izjasnili da je optuženi bio jedan od zlostavljača oštećenog. Tužilaštvo smatra da je prvostepeni sud samo paušalno naveo razloge zbog čega svjedocima koji su svojim iskazima inkriminirali optuženog nije poklonio vjeru. Također, Tužilaštvo je istaklo činjenicu da u postupku postoji pravosnažna presuda protiv osuđenog F.H. u kojoj je dokazano da je optuženi skupa sa F.H. i drugim pripadnicima HVO-a, počinio krivičnopravnu radnju na štetu R.D., na koju se presudu prvostepeni sud nije uopšte osvrnuo.

---

³ Presuda od 20. novembra 1989. Kostovski, A.166, str.21; Presuda od 20.septembra 1993. Saidi, A.261-c, str. 57.

74. Vijeće je cjenilo prigovor vezan za ovu tačku izreke presude kao neosnovan. Analizirajući zaključke na kojima prvostepeni sud temelji odluku da nije dokazano da je optuženi učestvovao u pomenutoj inkriminaciji, vijeće cijeni da je argumentacija pravilna, te da iz navedenog jasno proizilazi zašto vijeće nalazi da iz iskaza svih saslušanih svjedoka nije bilo moguće donijeti čvrst i pouzdan zaključak o involviranosti optuženog u radnji premlaćivanja oštećenog R.D., a to je iz razloga što iskazi saslušanih svjedoka koji su inkriminirali optuženog, nisu međusobno saglasni, niti pojedinačno dovoljno uvjerljivi da bi opravdali suprotan zaključak. Stoga ne može se prihvatiti prigovor Tužilaštva koji tvrdi da su razlozi dati paušalno i bez utemeljenja.

75. Protivno tužilačkom prigovoru da se nedosljednosti u iskazima ovih svjedoka ogledaju u irelevantnim pojedinostima kao što su precizan način zlostavljanja oštećenog, tačno navođenju svih pripadnika koji su učestvovali u tom događaju ili mjesto na kojem se zlostavljanje dešavalo, vijeće se ne slaže da su razlike u njihovim iskazima zanemarive ili marginalne, u smislu da ne mijenjaju u potpunosti kvalitet iskaza i njegovu pouzdanost. Čak naprotiv, u potpunosti dovode u sumnju tvrdnju iz optužnice da su zaista mogli vidjeti optuženog na način kako su to opisali.

76. Od ovih šest saslušanih svjedoka koji su inkriminirali optuženog, tri svjedoka (AB 2, M.G. i R.D.) su bitno izmijenili iskaze u odnosu na ranije date izjave tokom istrage. Te izmjene u izjavama u suštinskom smislu mogu uticati na opći dojam da se ovi svjedoci, dobro ne sjećaju događaja, te da su njihova sjećanja u pogledu učešća optuženog površna, bez detalja i očigledno ne odaju stvarnu sliku da oni zaista vide optuženog i sve uobičajene detalje vezano za njegovo ophođenje (držanje optuženog, govor ili usputna dobacivanja, razgovor sa drugima, ulazak u salu i sl), a koji bi bili svojstveni prosječnom kazivanju svjedoka koji zaista vidi ono o čemu svjedoči. Na ovaj način proizilazi da oni samo pridružuju optuženog radnjama koje su evidentno u ovoj tački činili drugi pripadnici HVO-a, a da pri tome ne navode zašto ga nisu spomenuli u ranijim izjavama.

77. Kada su u pitanju ostala tri svjedoka koji su inkriminirali optuženog (D.N., S.B. i S.M.), također, prihvatljiva je argumentacija prvostepenog suda da iskaz D.N., koji je naveo da je vidio sa udaljenosti od 15 m- 20 m da optuženi učestvuje u premlaćivanju oštećenog, nije pouzdan budući da je sasvim izvjesno da ovaj svjedok to nije uvjerljivo objasnio, naročito ako se uzmu u obzir iskazi ostalih svjedoka u kojima nijedan nije naveo da je mogao uopšte ovaj događaj gledati kroz rešetke, kao ni da je oštećeni tučen metalnim šipkama.

78. Iskaz svjedoka S.M. također se nije mogao prihvatiti kao pouzdan, te je u tom smislu prvostepeni sud pravilno odlučio kada nije prihvatio ovaj iskaz kao vjerodostojan, kao iskaz koji bi opravdao utemeljenje zaključka o odgovornosti optuženog za radnje opisane u tački 3. oslobađajućeg dijela izreke. Evidentno je da je ovaj svjedok naveo da je udaranje oštećenog bilo u sali škole, a svi ostali svjedoci su naveli da je oštećeni R.D. izveden iz sale i u hodniku pretučen, te da je takav vraćen u salu. Konačno, kada je u pitanju iskaz svjedoka S.B., prvostepeni sud je pravilno imao u vidu da ovaj svjedok nije tvrdio da je vidio da optuženi tuče oštećenog, već da je samo tvrdio da čuje glas optuženog i A.G. kako psuju za vrijeme dok je premlaćivan oštećeni. Stoga se samo na osnovu ovog iskaza, nije ni moglo na pouzdan način zaključiti da je optuženi počinio navedene radnje.

79. Također, vijeće će se kratko osvrnuti i na prigovor da prvostepeni sud nije imao u vidu pravosnažnu presudu protiv osuđenog F.H., koju je donio Okružni sud u Doboju, a u kojoj je navedeno da je optuženi J.T. učestvovao u ovoj radnji zajedno sa osuđenim F.H..

80. Vijeće je ovaj prigovor ocijenilo kao neosnovan, budući da se presuda drugog suda kojom je utvrđena krivica F.H. i u kojoj je navedeno učešće optuženog J.T. ne može koristiti kao dokaz za osuđujuću presudu optuženog pred ovim sudom. Takvo postupanje bi bilo protivno pravilima ZKP-a BiH, po kojima postupa Sud BiH, te bi predstavljalo kršenje načela kontradiktornosti, te uz navedeno i prava na odbranu optuženog u kontekstu zahtjeva člana 6. Evropske konvencije. Optuženi J.T. nije bio predmet postupka pred sudom u Doboju koji je donio predmetnu presudu, niti je uopšte učestvovao u postupku pred drugim sudom u kojem je bio optužen samo F.H.. S obzirom na navedeno, vijeće ne nalazi da je presuda ..., jedna od činjenica na kojoj bi se mogao zasnivati zaključak u pogledu krivice optuženog.

(d) Tačka 4. oslobađajućeg dijela izreke

81. U ovoj tački presude, optuženi je oslobođen za radnje fizičkog zlostavljanja oštećenog zatočenika S.C. u prostorijama zatočeničkog objekta Osnovne škole u Novom Gradu, gdje je oštećeni od zadobivenih povreda preminuo. Razlog ovakvom zaključku prvostepeni sud nalazi u činjenici da osim svjedoka B.K. i R.M., nijedan drugi svjedok ne potvrđuje činjenicu učešća optuženog na način na koji su to ova dva svjedoka potvrdila.

82. Tužilaštvo ističe prigovor da prvostepeni sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio iskaze dva svjedoka B.K. i R.M. koji su bili saglasni u činjenici da je upravo optuženi J.T. uzeo učešće u zlostavljanju oštećenog S.C., koji je od zadobivenih povreda preminuo. Tužilaštvo u pogledu iskaza ostalih svjedoka, koji nisu bili prema mišljenju prvostepenog suda saglasni da je J.T. učestvovao u ovom događaju, ističe da se konfuzija koju su ostali svjedoci iskazali, može pripisati isključivo proteku vremena, ali i preživljenoj traumi koju su neminovno doživjeli preživjeli zatočenici očevici događaja. Također, prvostepeni sud nije ni u ovom dijelu imao u vidu presudu ... u kojoj je utvrđeno da je optuženi J.T. zajedno sa F.H. i drugim pripadnicima HVO-a učestvovao u premlaćivanju oštećenog S.C..

83. Analizirajući iskaze svih svjedoka koji su svjedočili na okolnosti iz ove tačke, vijeće zaključuje da su argumentacija i zaključak prvostepenog suda pravilni kada nalazi da se iz pomenutih iskaza zaista nije sa sigurnošću moglo zaključiti da je upravo optuženi poduzeo radnje udaranja oštećenog, niti čak da je bio prisutan dok se dešavalo zlostavljanje oštećenog. Vijeće se ne slaže sa ocjenom Tužilaštva u pogledu svjedočenja svjedoka čiji iskazi su ocjenjeni kao nepouzdana, da se manjkavosti u njihovim iskazima javljaju usljed proteka vremena ili pak trauma koju su preživjeli. Apelaciono vijeće primjećuje da od ukupno sedam saslušanih svjedoka optužbe, samo njih dvojica inkriminiraju optuženog, dok ostalih pet svjedoka optuženog kao učesnika ovih radnji, uopšte ne spominju.

84. Svjedoci B.K. i R.M. potvrđuju učešće optuženog u ovoj radnji. Pri tome oba ova svjedoka su ispitivana u fazi istrage (svjedok B.K. dva puta, svjedok R.M. jednom) i nisu navodili nikakve tvrdnje o zlostavljanju oštećenog. Nasuprot tome na glavnom pretresu inkriminiraju optuženog. Međutim, iskazi ova dva svjedoka sadrže međusobne razlike koje su detaljno analizirane i od strane prvostepenog vijeća (paragraf 293. prvostepene presude). Ovi iskazi su u potpunoj suprotnosti sa iskazima drugih saslušanih svjedoka koji su također bili neposredni sudionici događaja.

85. Svjedoci J.I. i D.N. su bili očevici kada je A.G. ušao u prostoriju gdje je bio oštećeni i ubio ga bajonetom, te su o tome dali saglasan iskaz, dok je svjedok J.M. naveo da je oštećenog bajonetom ubio izvjesni M.L.. Dakle, evidentno da su o ovome ubistvu, različiti svjedoci davali različite iskaze, kako po pitanju načina na koji je ubijen, tako i po pitanju lica koje je to učinila. Stoga imajući u vidu nedosljednosti i određenu kontradikornost u iskazima svjedoka B.K. i R.M., pogotovo kada se njihovi iskazi dovedu u vezu sa ostalim potpuno suprotnim svjedočenjima, pravilan je zaključak prvostepenog suda da se nije se

moglo van razumne sumnje zaključiti da je optuženi učestvovao u počinjenju radnje iz ove tačke.

86. Također, kao što je već ranije navedeno u vezi sa prethodnom tačkom, činjenica da je pred drugim sudom u drugom predmetu, donesena osuđujuća presuda protiv F.H. u kojoj je utvrđeno da je i optuženi J.T. učestvovao u izvršenju inkriminirane radnje, vijeće će podsjetiti da takva presuda nije niti može biti dokaz u postupku protiv optuženog u ovom predmetu. Stoga, žalbeni prigovor u kojem se tužilac poziva na navedenu presudu, u smislu da je prvostepeni sud nije cijenio, ne može biti prihvaćen kao osnovan iz ranije navedenih razloga.

(e) Tačka 5. oslobađajućeg dijela izreke

87. Tačkom 5. oslobađajućeg dijela izreke presude, optuženi je oslobođen optužbe da je u inkriminirano vrijeme, u prostorijama Osnovne škole u Odžaku, zajedno sa drugim pripadnicima HVO-a, prisiljavao neke od zatvorenika na seksualni odnos ili drugi oblik teškog seksualnog nasilja sa ... zatvorenicom S.S., koja je također bila zatvorena u školi, a one zatvorenike koji bi odbili, su pretukli.

88. Prvostepeni sud je našao da nije dokazano van razumne sumnje da je optuženi učestvovao u ovim radnjama. Razlog tom zaključku proizilazi iz činjenice da je samo jedan od svjedoka, svjedok AB- 2 u svojoj izjavi na glavnom pretresu spomenuo optuženog kao osobu koja ga je prisiljavala na spomenute seksualne radnje, dok međutim, niti jedan drugi svjedok to nije vidio niti potvrdio.

89. Tužilaštvo u žalbi prigovara da prvostepeni sud nije pravilno utvrdio činjenično stanje i nije sa dovoljnom pažnjom cijenio iskaz svjedoka AB- 2 koji je opisao učešće optuženog. Također, nije cijijenjen ni iskaz svjedoka G.P., da je optuženi bio prisutan za vrijeme seksualnog nasilja nad ovim svjedokom.

90. Analizom argumentacije razloga presude i činjenica koji iz iste proizilaze u vezi sa ovom tačkom, kao i u tom kontekstu prigovora Tužilaštva, da prvostepeni sud nije pravilno utvrdio činjenice u vezi sa učešćem optuženog u opisanim radnjama, vijeće ne nalazi da je prigovor Tužilaštva osnovan. Svi ispitani svjedoci su zaista opisivali da su se u predmetnim objektima dešavale radnje opisane u tački 5. oslobađajućeg dijela izreke

presude⁴. Iskaz svjedoka AB-2 koji jedini inkriminira optuženog, sam po sebi nije dovoljno uvjerljiv i konzistentan, te nije potrebnog kvaliteta da bi se na osnovu njega mogla utvrditi krivica optuženog.

91. Tačno je da je svjedok AB 2 opisao da mu se optuženi obratio i pri tome ga natjerao da sa oštećenom učestvuje u seksualnom odnosu ili drugom obliku nasilja kako je to opisano. Međutim, činjenica je da ovaj svjedok takvo postupanje optuženog nije spominjao u ranijoj izjavi koju je davao u vezi sa ovim događajima, kao ni da objašnjenje koje je dao za ovakvu izjavu nije u dovoljnoj mjeri prihvatljivo da bi se samo na ovoj izjavi moglo zaključiti da se radi o pouzdanom svjedočenju, naročito ako nema drugih dokaza koji bi to potkrijepili.

92. Također, svjedok G.P., na kojeg Tužilaštvo u žalbi ukazuje, na pretresu je izjavio da je optuženi samo bi prisutan i stajao kod vrata na ulazu u školu, kada je ovog svjedoka nepoznata osoba izvela iz fiskulturne sale i odvela na sprat, te mu naredila da "odradi" oštećenu S.S.. Dakle, svjedok G.P. nije ni na koji drugi način inkriminirao optuženog, osim što je naveo da ga je vidio u datom momentu. To u svakom slučaju nije mogao biti dokaz da je optuženi poduzeo radnje za koje ga je optužnicom Tužilaštvo teretilo. Stoga, apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeni sud pravilno postupio kada je donio oslobađajuću presudu za navedenu radnju.

(f) Tačka 6. oslobađajućeg dijela izreke

93. Ovom tačkom izreke oslobađajućeg dijela pobijane presude, optuženi je oslobođen da je u periodu između maja i oktobra 1992. godine zajedno sa drugim pripadnicima HVO-a, učestvovao u mučenju i nečovječnom postupanju prema civilima srpske nacionalnosti, koji su bili nezakonito zatvoreni na više lokacija, u Odžaku, Bosanskom Brodu, i to tako što su ih u nekoliko navrata prozivali po prezimenima ili godištima, a potom izvodili i tukli rukama, nogama i policijskim palicama, djelovima školskog namještaja i ostalim predmetima.

94. Prvostepeni sud je našao da iz svih provedenih dokaza nije moguće zaključiti van razumne sumnje da je optuženi učestvovao u opisanim radnjama. Iako su pojedini dokazi

---

⁴ Na okolnost ove tačke saslušani su svjedoci AB-2, AB-1, M.A., J.D., G.P., te je pročitana izjava svjedoka P.R..

koji su izvedeni upućivali na učešće optuženog, oni u svakom slučaju nisu bili dovoljno uvjerljivi da bi se na njima zasnovao čvrst i pouzdan zaključak o počinjenju navedenih radnji iz ove tačke.

95. Tužilaštvo je istaklo da je sud već u jednoj tački osuđujućeg dijela presude, utvrdio da je optuženi učestvovao u premlaćivanju zatvorenika u zatočeničkim prostorijama, te da je ovakvo postupanje njegov uobičajeni obrazac ponašanja, a osim toga ne treba zanemariti da su se sve radnje premlaćivanja uglavnom dešavale noću, kada svjedoci nisu mogli sve ni vidjeti. Iz tih razloga Tužilaštvo smatra da je prvostepeni sud propustio utvrditi odlučne činjenice, usljed kojih je činjenično stanje ostalo nerazjašnjeno u potpunosti.

96. Na temelju sprovedenog dokaznog postupka može se zaključiti da u odnosu na ovu tačku optuženja postoje dvije grupe svjedoka. Jedna grupa svjedoka koji su u svom svjedočenju istakli da nisu vidjeli niti imaju saznanja da je u premlaćivanju zatvorenika učestvovao optuženi.⁵ U okviru ove grupe su i svjedoci koji su izjavili da su samo iz priča drugih zatvorenika čuli da je optuženi učestvovao u premlaćivanju zatvorenika, bez navođenja bilo kakvih detalja o pojedinim događajima.⁶ Druga grupa su oni svjedoci koji su svjedočili o učešću optuženog u događajima koji su predmet optuženja, i čije izjave su detaljno analizirane od strane prvostepenog vijeća⁷.

97. Kako to ispravno zaključuje prvostepeno vijeće iskazi ovih svjedoka, iz druge grupe, su nekonzistentni i o učešću optuženog govore u svojim izjava na glavnom pretresu, dok ga uopšte ne pominju u svojim izjavama iz istrage, premda su bili lično žrtve udaranja od strane optuženog, uz to nijedan od saslušanih svjedoka nije naveo da su prije udaranja prozivani po prezimenima i godištima i potom tučeni, kako je to navedeno u optužnici. Pri tome svjedok D.N. je neuvjerljiv, jer je zbunjen i mnoge stvari zaboravlja. Svjedok S. G.2. potvrđuje da se udaranje njegovog oca M.G. desilo u osnovnoj školi u Odžaku, a ne u Novom Gradu kako to tvrdi svjedok oštećeni M.G.. Apelaciono vijeće podsjeća da je već utvrđena krivica optuženog za dešavanja u osnovnoj školi u Odžaku.

98. Iz navedenog proizilazi da je ispravan zaključak da se na ovakvim izjava nije mogla van razumne sumnje utvrditi krivična odgovornost optuženog za radnje mučenja i nečovječnog postupanja u osnovnoj školi u Novom Gradu. Stoga pozivanje Tužilaštva u

---

⁵ Svjedoci : J.D., M.N. i S.Č..

⁶ Svjedoci : M.A. i J. N.

⁷ Svjedoci : M.B., D.N.1., M. P., M.G. i S. G.2..

žalbi na uobičajeni obrazac ponašanja optuženog, nije moglo dovesti u pitanje zaključak prvostepenog suda u pogledu krivice optuženog za ovu radnju optuženja.

99. Identična je situacija u pogledu uvjerljivosti izjava svjedoka koji su svjedočili na okolnosti postupanja optuženog, za dešavanja u zatočeničkom objektu u Bosanskom Brodu, u skladištu građevinskog materijala i srednjoškolskog centra "Fric Pavlik".

100. Stoga, kada se svi ovi iskazi, koji se odnose na ovu tačku optuženja, analiziraju pojedinačno, kao i kada se dovedu u vezu sa svim ostalim iskazima svjedoka koji su svjedočili na ove okolnosti, nije se moglo van razumne sumnje zaista zaključiti da je optuženi učestvovao u opisanim radnjama. Vijeće cijeni da je prvostepeni sud pravilno na temelju izvedenih dokaza utvrdio sve odlučne činjenice, zbog čega prigovor Tužilaštva u vezi sa ovom tačkom izreke presude, cijeni kao neosnovan.

(g) Tačka 7. oslobađajućeg dijela izreke

101. Ovom tačkom optuženi J.T. oslobođen je da je u inkriminiranom vremenskom periodu između maja i oktobra 1992. godine, učestvovao u pljačkanju zatvorenika u Odžaku, oduzimajući im novac, zlato i ostale dragocjenosti.

102. Prvostepeni sud je našao da iz dokaza nije moglo biti utvrđeno van razumne sumnje da je optuženi učestvovao u radnjama opisanim u ovoj tački, jer svi saslušani svjedoci nisu uvjerljivo i na pouzdan način identifikovali optuženog kao počinioca inkriminirane radnje.

103. Tužilaštvo je u vezi sa ovom tačkom prigovorilo da prvostepeni sud nije utvrdio odlučne činjenice, jer nije cijenio to što je svjedok AB-1 naveo da je optuženi učestvovao u pljački zatočenika, te da je svjedok N.T. tvrdio da je optuženi bio prisutan kad se pljačkanje i oduzimanje dragocjenosti odvijalo. Sud također nije imao u vidu i činjenicu da je optuženi bio stražar u predmetnom zatočeničkom objektu.

104. Neosnovan je prigovor Tužilaštva da prvostepeni sud nije utvrdio odlučne činjenice u vezi sa konkretnom tačkom. Tačno je da je svjedok AB-1 izjavio da je optuženi J.T. lično uzimao nakit od zatvorenika, te da su tu bili A.G. i A.H., ali da se ne može sjetiti ko je izdao naredbu da zatvorenici poskidaju i predaju zlato.

105. Evidentno je da je prvostepeni sud pravilno imao u vidu da je svjedok AB-1 jedini svjedok koji je naveo da je optuženi J.T. od njega uzimao dragocjenosti. Svjedoci M. G. i V.D. potvrđuju da su im nepoznata uniformisana lica oduzimali novac, zlato i druge drgocjenosti i stavljali u kesu. Ovi svjedoci su sigurni da optuženi nije učestvovao u ovoj radnji, jer su poznavali optuženog. Također, niko od saslušanih svjedoka nije potvrdio iskaz svjedoka AB-1 da je A.H. nakon oduzimanja vratio zatvorenicima desetak prstenova i burmi. Svjedok AB-1 nije u mogućnost da navede ime bar jednog zatvorenika od koga je optuženi oduzeo neku dragocjenost. Stoga je ispravan zaključak prvostepenog suda, da nema dovoljno dokaza o umješanosti optuženog u ove radnje.

106. Ovakav zaključak nije doveden u pitanje žalbenim prigovorom da u dovoljnoj mjeri nije cijenjen iskaz svjedoka N.T.. Ovaj svjedok potvrđuje da je oduzimano zlato od zatvorenika, te da je to naredio T.Đ., da je bilo prisutno više lica među njima i optuženi, ali svjedok nije video da li je optuženi od nekoga oduzimao novac ili zlato. Kako drugi svjedoci ne potvrđuju ove navode, ovaj iskaz sam po sebi nije dovoljan da se na osnovu njega može na pouzdan način zaključiti da je optuženi oduzimao dragocjenosti od zatvorenika ili je na neki drugi način učestvovao u pljačkanju zatvorenika. Iz navedenog, prigovor Tužilaštva da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno i u odnosu na ovu tačku optuženja, je neosnovan.

VII. ŽALBENI OSNOV U SKLADU SA ČLANOM 300. ZKP BIH: ODLUKA O KRIVIČNOPRAVNOJ SANKCIJI

A. STANDARDI ZA ODLUČIVANJA PO ŽALBI

107. Žalba na odluku o kazni može se ulagati po dva različita osnova, kako to predviđa član 300. ZKP BiH.

108. Žalba na odluku o kazni može se, prije svega, uložiti na osnovu toga da pretresno vijeće nije primjenilo relevantne zakonske odredbe prilikom odmjeravanja kazne.

109. Međutim, vijeće Apelacionog odjeljenja neće preinačiti odluku o kazni samo zbog toga što pretresno vijeće nije primijenilo sve relevantne zakonske odredbe, već će preispitati odluku o kazni samo ako podnosilac žalbe pokaže da je propust da se primijene

sve relevantne zakonske odredbe doveo do nepravilne presude. Ako vijeće Apelacionog odjeljenja smatra da je došlo do nepravilne presude ono će utvrditi odgovarajuću kaznu na osnovu činjeničnog stanja utvrđenog od strane pretresnog vijeća i pravilno primijenjenog zakona.

110. S druge strane, podnosilac žalbe može osporavati odluku o kazni zbog toga što je pretresno vijeće iskoristilo svoje diskreciono pravo prilikom utvrđivanja odgovarajuće kazne. Vijeće Apelacionog odjeljenja naglašava da pretresno vijeće ima široko diskreciono pravo u utvrđivanju odgovarajuće kazne, pošto je pretresno vijeće u poziciji da najbolje može odmjeriti i ocijeniti dokaze izvedene na glavnom pretresu. Shodno tome, vijeće Apelacionog odjeljenja neće remetiti analizu pretresnog vijeća o otežavajućim i olakšavajućim okolnostima kao ni težinu koja je data tim okolnostima, osim ako podnosilac žalbe ne pokaže da je pretresno vijeće pogrešno koristilo svoje široko diskreciono pravo.

111. Naime, podnosilac žalbe mora pokazati da je pretresno vijeće dalo težinu nebitnim i irelevantnim pitanjima, da nije dalo težinu ili dovoljno težine relevantnim pitanjima, da je napravilo očiglednu grešku u odnosu na činjenice na koje je primjenilo svoje diskreciono pravo ili da je odluka pretresnog vijeća bila u tolikoj mjeri neopravdana, ili jednostavno nepravedna, da vijeće Apelacionog odjeljenja može izvesti zaključak da pretresno vijeće nije koristilo svoje diskreciono pravo na primjeren način.

112. Vijeće Apelacionog odjeljenja uzima u obzir da pretresno vijeće nije obavezno da posebno obrazlaže svaku otežavajuću i olakšavajuću okolnost. Ako je vijeće Apelacionog odjeljenja uvjerenom da je pretresno vijeće razmatralo te okolnosti, ono neće izvesti zaključak da je pretresno vijeće nepravilno koristilo svoje diskreciono pravo prilikom utvrđivanja odgovarajuće kazne.

113. U pogledu krivičnopravne sankcije, žalbu protiv navedene presude podnijeli su tužilac Tužilaštva BiH kao i branilac optuženog

1. Žalba Tužilaštva BiH

114. Tužilaštvo BiH u pogledu krivičnopravne sankcije koja je izrečena optuženom prvostepenom presudom, ističe u žalbi da kazna koju je prvostepeni sud izrekao nije srazmjerna težini počinjenog djela, te se istom neće ostvariti svrha krivičnopravnih

sankcija u smislu čl.6 KZ BiH. Tužilaštvo smatra da prvostepeni sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio otežavajuće okolnosti na strani optuženog, kao što su posljedice koje je ovo djelo proizvelo, kao i sam način izvršenja djela od strane optuženog, njegova bezobzirnost spram položaja žrtava, kao i kontinuitet i upornost vršenja inkriminiranih radnji za koje je osuđen.

115. Vijeće Apelacionog odjeljenja analizirajući argumentaciju koju je prvostepeno vijeće istaklo, nalazi da su neosnovani svi prigovori Tužilaštva da kazna zatvora od 10 godina, neće ispuniti svrhu kažnjavanja. Vijeće se ne slaže sa navodima Tužilaštva, da ovakva kazna zatvora ne odražava pravilnu ocjenu svih okolnosti predmeta i učinioca, te da je zbog toga nesrazmjerna težini zločina.

116. Također, Tužilaštvo navodi da prvostepeni sud nije cijenio ni činjenicu da je optuženi inkriminirane radnje činio sa direktnim umišljajem. Međutim, vijeće nalazi da izrečena kazna od 10 godina u svojoj konačnici obuhvata i to da je djelo počinjeno sa direktnim umišljajem, obzirom da iz presude proizilazi da je prvostepeni sud pri odmjeravanju kazne cijenio i učešće i ulogu optuženog u izvršenju krivično pravnih radnji.

117. Prvostepeni sud je pravilno cijenio naročito važne okolnosti poput načina izvršenja djela, težinu povrede dobra i posljedice djela koje se ogledaju u smrti dva lica, silovanju jednog lica, nanošenju teške duševne i tjelesne patnje zatočenim civilima, kao i dovođenje zatvorenika u situacije opasne po njihov život i zdravlje. Također, ispravno je ocjenjeno da će kazna koja je izrečena optuženom, poslati jasnu poruku svim potencijalnim izvršiocima ovakvih i sličnih krivičnih djela, da zločini poput ovog ne mogu proći nekažnjeno, stoga vijeća zaključuje da će se sa izrečenom kaznom postići svrha kažnjavanja, uključujući i generalnu prevenciju.

2. Žalba branioca optuženog T.

118. Kada je u pitanju žalba branioca optuženog, branilac u žalbi ističe da sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, da je od radnji koje su se desile prošlo više od 20 godina, a da optuženi u tom periodu nije činio nova krivična djela, a koje nabrojane okolnosti predstavljaju naročito olakšavajuće okolnosti, zbog čega optuženom treba ublažiti kaznu ispod zakonom propisanog minimuma.

119. Ocjenom žalbenih prigovora odbrane, vijeće ne nalazi da je odbrana dovela u pitanje pravilnost odmjerenе sankcije, te navedenim razlozima poput proteka vremena od izvršenja djela ili činjenicom da optuženi nije od tada učinio neko drugo krivično djelo, nije opravdano ukazala da bi optuženom trebalo izreći kaznu ispod zakonom propisanog minimuma.

120. Vijeće nalazi da su i olakšavajuće okolnosti na strani optuženog poput činjenice ranijeg života optuženog, ranija neosuđivanost, činjenice da ima porodicu, kao i da je nekim od zatočenih pružao pomoć, kao da se pokajao za sve loše što je uradio, i da su od strane prvostepenog suda pravilno vrednovane što je u konačnici i rezultirala pravilno odmjerenom kaznom zatvora od 10 godina.

121. U skladu sa svim navedenim, a nalazeći da ne postoje razlozi zbog kojih se presuda pobija žalbama, odlučeno je kao u izreci presude, na osnovu člana 313. u vezi sa članom 310. ZKP-a BiH.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

SUDIJA

Mirza Jusufović

Zapisničar:

Pravna savjetnica

Dženana Deljković Blagojević

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv navedene presude žalba nije dopuštena.